

יהודי

"הזרעים בְּדַמְעָה בְּרִינָה יִקְצְרוּ"

פא זכא בְּרִינָה"
בנשיאות מו"ר הגאון ר' יעקב אדלשטיין זצ"ל

עלון מס' 710 שנה ט"ו העלון מוקדש לע"נ מרכוס מרדכי בן רבקה - ט"ו טבת י' טבת תשפ"ה

999 ה'תשפ"ה

פרשת ויחי היא האחרונה בחומש בראשית. פרשה זו היא 'סתומה', בגלל מותו של יעקב אבינו ע"ה - כי נסתמו עיניהם של ישראל (רש"י).

וכתוב בפרשה (מח, טו): "הַמְלֶאֶךָ הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל רָע". בשכונת 'גבעת מרדכי' בירושלים, בבניין שקט בדרך כלל, התגוררה משפחת הגה"צ רבי צבי הירש פלאי זצ"ל, משגיח ישיבת חברון. אלא שאותם ימים לא היו ימים שקטים בבניין, ההיפך הוא הנכון...

דיירים בקומה למעלה, שכני הרב והרבנית, צרה להם דירתם. המשפחה התרחבה, גדיים נעשו תיישים, תינוקות משחקים נוספו למשפחה, ונוצר צורך קיומי להרחיב את הדירה. הם השקיעו רבות בתוכניות הבניה, באו בדברים עם קבלן שיפוצם נודע, ולבסוף ביום מן הימים הופיע טרקטור גדול מאחורי הבניין, והחל לחפור במרץ...

זה היה היום השָׁלוֹם האחרון בבניין. כל מה שהיה עד אז, אחוות השכנים, העזרה ההדדית - נמוג ואיננו.

נכון שהשכנים אישרו את הבנייה והסכימו לה, אך ברגע האמת - החלו להתלונן, תלונות מוצדקות יותר ופחות. זה בא בטענות על שעות העבודה, וההוא לא הפסיק להתאונן על האבק והלכלוך, אחד השכנים רגז על הרעש שיוצרת העבודה, ושכן אחר בכלל טען שילדיו מפחדים מהפועלים... חלק מהתלונות היו מוצדקות וטופלו במידת מה, וחלק מהן - שגרתיות ורגילות, מעשה שיגרה בבניינים בהם נערכים שיפוצים, בעיות שחולפות כעבור תקופה קצרה ולא נעימה. בעלי הדירה המשופצת השתדלו ככל יכולתם להיטיב עם השכנים ולמנוע את צערם, אך ברור היה לכולם שמקצת כאב ראש ועוגמת נפש - אין דרך מילוט...

והנה, ביום אחד לעת ערב, הבחינה בעלת הדירה המשופצת ברבנית פלאי ע"ה, כשהיא עולה את המדרגות לכיוון ביתם. בשברירי שניה הספיקה לחשב, כי בוודאי הרבנית כבר לא מחזיקה מעמד מול הרעש והלכלוך הרב, המעיקים מאוד על אנשים מבוגרים. היא גם הספיקה להעריך, כי העבודות כבר לא יוכלו להמשך כסדרן, היא תיאלץ להפסיקן באיבן ולהישאר בבית משופץ למחצה, שכן בוודאי לא תוכל לסרב לבקשתה ותלונתה של אישה מבוגרת ונכבדה כמו השכנה - הרבנית פלאי...

עוד שניה חולפת, והרבנית פלאי כבר נוקשת בדלת. כשפתחה, המתינה לשמוע את תלונותיה, אלא שלהפתעתה הרבה, הרבנית התעניינה בשלומה, שאלה איך עוברים עליה הימים הקשים - כשמשפצים לה בבית ובקול אכפתי ומודאג שאלה לשלום ילדיה... אחר כך, הגיעה ההפתעה האמיתית. הרבנית פלאי פתחה ואמרה: "תראי שכנתי היקרה! שיפוצים זה לא קל, אני בטוחה שאתם עוברים ימים קשים, ואת עם הילדים הקטנים בבית. רציתי להציע לך לשלוח אלי את הילדים לשעות אחר הצהריים, שיהיה להם מרחב נקי ונוח לשחק. גם אם את רוצה לנוח בימים כה טרופים - תרגישי בנוח לשלוח את הילדים למטה - למשפחת פלאי..."

האשה ציחקקה במבוכה, והרבנית הוסיפה: "נו, באמת, את לא צריכה להתבייש... יש לנו בבית משחקים שמשרתים את נכדיי, והם יוכלו לשמש את ילדיך באותה מידה! או לחילופין, תבואי בעצמך לנוח אצלנו, הדירה שלנו ריקה ונשמח לארח אותך למנוחה בחדר שקט ופרטי, נקי וצלול! אתם מוזמנים, באמת!" - סיימה הרבנית את דבריה הכנים, ושבּה לביתה...

ה'תשפ"ה 999

סיפור זה, המופיע בספר 'ברכי נפשי', אין כמוהו להורות לנו מהי אהבת ישראל אמיתית, ומהו המושג 'הנושא בעול חברו', המתבטאת בדאגה ואכפתיות כנה לזולת. ובפרט בעת קושי ומצוקה, ובעיקר כשעוברים תקופה פחות נעימה - אז הוא רגע המבחן עד כמה אהבת ישראל גואה בנו, עד כמה אנו מסורים ואוהבים באמת את זולתנו. כי כשאדם אוהב את השני באמת - זה מקל עליו להתמודד עם הקושי האישי שלו, ולראות את הקושי של הזולת כדחוף יותר ומכביד יותר, ולפיכך הוא מתמסר לעזור למצוא לו פתרונות...

מתפלל

ויחי - תוכן ענייני הפרשה

- א. יעקב חי 17 שנות שְׁלוֹם במצרים.
- ב. יעקב קורא ליוסף ומשביעו שלא יקברנו במצרים, אלא בחברון (במערת המכפלה).
- ג. ברכת יעקב לאפרים ומנשה - ברכת הנצח של האבות לבנים.
- ד. ברכות יעקב לבניו "איש אשר כְּבָרְכֶתוּ בְרַךְ אֹתָם".
- ה. פטירת יעקב אבינו ע"ה - בכיה ואבל במצרים שבעים יום.
- ו. עליית יוסף ואחיו לארץ ישראל לקבור את יעקב במערת המכפלה, עִמָּהֶם באים כל עבדי פרעה, וזקני ארץ מצרים, ובדרך - ליד הירדן בְּגֵרֶן הָאֶטֶד - מספד גדול.
- ז. האחים מבקשים מיוסף מחילה על המכירה, ויוסף משיבם שאין בליבו תרעומת עליהם, וניחם אותם שהיה זה בהשגחת ה', כדי שיפרנסם בשנות הרעב.
- ח. גדולת יוסף ופטירתו, וּמְשִׁבֵּעַ את אחיו, שיעלו את עצמותיו לארץ ישראל לכשיגאלו.

"בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל..." (מ"ח, כ) - ברכת הבנים

מנהג קדום שהיו ההורים מברכים את בנם החתן בצאתם לחופה. וכך מובא ב'בית נאמן בישראל' (בעלזא) בשם ספר התניא רבתי: מנין לברכת הכלה מהתורה שנאמר (כ"ד, ס): "וַיְבָרְכוּ אֶת רַבֵּקָה", וכפי שכתוב (בראשית א, כ"ב) "וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹקִים".

וב'שולחן העזר' (סי' ז' א' סק"ו) כתב שקודם החופה מוכשר העת לברך כשליבם נשבר ומכוונים לשם שמים, דוגמת שמברכים האבות את הבנים בערב יום כיפור.

מעשה היה אצל הגר"ש אונגר זצ"ל בעת שנישא (בזיווג שני) בארץ ישראל, בטרם צאתו למעמד החופה ניגש אל האדמו"ר מבעלזא, וביקש: 'היות והמנהג כי ההורים מברכים את בניהם בטרם צאתם לחופה, עז חפצי ובקשתי כי יאציל רבינו מברכותיו על ראשי! על אתר הניח הרב את ידיו על ראשו וברכו ברוב ברכות וטובות. עוד הזדמנות מובא לברך את בנו כשמכניסו בבריתו של אברהם אבינו, והמקור הוא מהתרגום יונתן על הפסוק "בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל", שתרגם "בך יוסף ברי יברכון בית ישראל ית ינוקא ביומא דמהולתא למימר ישוינך ה' כאפרים וכמנשה" (בך יוסף בני יברכו בני ישראל ביום מילת התינוק 'שימך ה' כאפרים וכמנשה)', ושח הגאון רבי דוד פיינשטיין שליט"א שנכח בברית של נכד רבי שריה דבליצקי זצ"ל ושמע שאמר 'ויקוים בך הפסוק 'שְׂמֶךָ'... לאחר מכן שאל את הגר"ש אונגר אם התכוון לצאת דברי תרגום יונתן, והשיבו שלכך כוונתו.

[מרשימות הרב ש. טיקוצקי שליט"א]

"וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא..." (מח, כ)

העולם בו אני חיים נקרא עלמא דשקרא - עולם השקר, דהיינו בעולם מזויף שלנו רגילים להעריך דברים 'מזויפים', שאין להם ערך אמיתי, בעוד שעל תורתנו הקדושה נאמר שהיא "קְרָה הִיא מִפְּנִינִים" (משלי ג, טו).

כל הלומדים משננים תמיד את הפסוקים המדברים בשבחה של תורה, אבל במציאות בשטח שוכחים לפעמים באיזה דבר-ערך אנחנו מתעסקים, שכל מילה שלו שווה הון תועפות - שלא ניתן כמעט לקמט אותה לערך כספי. וכל עיסוק במילה אחת מן התורה, או ב'דיעת צור העולם', הוא דבר 'העומד לעולמי עולמים' ואין לו כל תחליף.

את הסיפור הבא סיפר הגאון רבי חזקיהו יוסף משקובסקי באחת משיחותיו, בשם הגאון רבי שמואל גריינימן משגיח בישיבת טלזסטון.

הסיפור נסוב על מרן הגר"ח שמואלביץ זצ"ל, ראש ישיבת מיר, שבתקופה האחרונה לחייו היה מחוסר הכרה אבל כל הזמן הוציא מפיו את המלים 'הכל הבל הבלים'.

והנה, עבר שם אדם ששמע את המלים יוצאות מפיו של ראש הישיבה, והחליט להעיז פניו, וביקש 'לבחון' האם הגר"ח אומר את המלים הללו מתוך הכרה.

הוא ניגש למיטתו של ראש הישיבה, ושאל: ואם יהיה לאדם כמה מיליוני דולרים, האם גם זה יהיה הבל הבלים? והגר"ח השיב, בחוסר הכרה: הבל הבלים, הכל הבל.

והאיש המשיך לשאול: ואם תהיה לאדם מכונית יקרה, האם גם זה הבל הבלים? והגר"ח השיב: הבל הבלים! ואם תהיה לו וילה יוקרתית? - הכל הבל, השיב מרן.

עכשיו העיז האיש ושאל: ואם האדם ילמד ש"ס ופוסקים, האם גם זה הבל הבלים? וגם הפעם השיב ראש הישיבה. אבל תשובתו היתה שונה לחלוטין, והוא הטיח באיש ההוא באומרו 'תתבייש לך, טיפש אחד'... וכל זה במצב של חוסר הכרה. הבל הבלים, הכל הבל.

מדוע הסכים הרבי מסדיגורא לברך את החסיד?

עוד סיפר הגר"ח בשם מרן הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל שהגיע פעם לביתו של כ"ק האדמו"ר מסדיגורא זצ"ל, ובאמצע פגישתם נכנס לחדר אחד החסידים, שעסק במסחר יהלומים, וביקש מהרבי שיברך שְׁעָרְכֶם של היהלומים יעלה... היה זה בתקופה שבה החל מסחר היהלומים בארץ לפרוח, ובדיוק בימים ההם היתה תקופה של שפל בענף זה ברחבי העולם. החסיד ביקש אפוא מהרבי שיברך אותו שערכם של היהלומים ישוב וישגשג.

השיב לו הרבי: אינני חושב שיכולני לברך ברכה שכזו. אני יכול לברך אותך שתהיה לך פרנסה טובה, אבל מהיכן אני יודע איזו פרנסה ייעד לך השם יתברך?...

החסיד התכונן כבר לצאת מחדרו של האדמו"ר, אבל הנה הרבי קורא לו שוב, ואומר: זה נכון שלא כדאי לברך ברכה שכזו, אבל לאחר מכן חשבתי שכל זה שייך בסוגי הפרנסות האחרים, אבל כשמדובר ביהלומים ובאבנים טובות, כדאי, ואפילו צריך, לברך את מה שְׁבָקְשָׁתָּ. ומדוע? כי הרי על תורתנו הקדושה נאמר "קְרָה הִיא מִפְּנִינִים". והנה, אם הפנינים יש להן ערך גדול, אזי כשאומרים שהתורה היא יותר יקרה מפנינים, לאמירה הזו יש ערך... אבל אם הפנינים אינן שוות הרבה, מה טעם יש לומר שהתורה יקרה מפנינים?...

[מתוך הספר 'לקיים']

"וַיְקַרְבוּ יְמֵי יִשְׂרָאֵל לָמוֹת..." (מ"ז, כ"ט)

כתב הרמב"ן, כי הרגיש בעצמו אפיסת הכוחות ויתרון החולשה. בעניין זה סיפר רבי ג. הוניגסברג שליט"א: בשבת קודש (פרשת וירא תשס"ט), לאחר שהגאון רבי חיים קניבסקי זצ"ל הלך לכיוון חדר השינה, שב לפתע לחדר הספרים שבו ישבתי ולמדתי, ושאל אותי איפה נכדו ששהה שם קודם לכן. קראתי לנכד, רבנו התיישב על כיסאו, קרא לי לשבת על ידו, ואמר: רבי אברהם הורביץ זצ"ל סיפר לי שפגש בצפון זקן אחד שסיפר לו, כי היה 'משולח' של ישיבה אחת בחו"ל, ועבר מעיירה לעיירה לאסוף כסף לישיבה.

הוא הגיע גם לביתו של רבי דוד קרלינר זצ"ל לאסוף כסף. רבי דוד ישב ולמד והוא המתין בצד.

לפתע הרים רבי דוד את ראשו ושאלו "מה רצונך?" הוא השיב כי הוא משולח של ישיבה ובה לאסוף כסף.

רבי דוד הוציא כסף ונתן לו, ושב לתלמודו. המשולח היה מעוניין מאד לעמוד ולהביט ברצף לימודו של רבי דוד, שהיה זקן מופלג והתקשה לקרוא בגמרא ולמד על פה שעות רבות.

נשאר הוא לעמוד בצד החדר, ולאחר כעשר דקות הרים רבי דוד את ראשו ושאלו "מה אתה רוצה?" והשיב כי הוא משולח של ישיבה. רבי דוד רצה להוציא כסף, אך המשולח אמר לו כי כבר נתן. רבי דוד שב לתלמודו והוא עודנו עומד ומביט על שקידתו של רבי דוד.

לאחר כעשרה רגעים נוספים הרים הגאון את עיניו פעם שלישית והתעניין בו, והוא השיב כי הוא משולח של ישיבה פלונית, ושכבר נתן לו...

ומיד שב רבי דוד לתלמודו בפעם הרביעית כאשר שאלו ואמר כי הוא משולח וכבר נתן לו, הרגיש רבי דוד אי נעימות... (קטע זה אמרו רבנו כשקולו נשנק מבכי) פתח את פיו ואמר לו: "כעת, בזקנותי, איני זוכר שום דבר, אני הולך לאכול ואיני זוכר מדוע הלכתי, אני קם להוציא ספר, ואיני זוכר מה רציתי. אבל את הש"ס אני זוכר ב"ה כפי שזכרתי בגיל 16".

בהמשך מסעו ביקר המשולח בראדן וסיפר זאת לחפץ חיים'. לימים, כשהסתלק רבי דוד קרלינר זצ"ל לבית עולמו, קיבל המשולח מברק מה'חפץ חיים', בו הוא מבקשו שיבוא לראדן להספידו.

המשולח הגיע לראדן והתנצל: משולח אני, איני דרשן ואיני ספדן. אך ה'חפץ חיים' אמר לו: אני אספידו, אבל אתה תעלה ותספר את הסיפור, ואני אמשיך אחריו.

[מאחורי הפרגוד ח"ג וכן בתורת חיים]

המשולח הגיע לראדן והתנצל: משולח אני, איני דרשן ואיני ספדן. אך ה'חפץ חיים' אמר לו: אני אספידו, אבל אתה תעלה ותספר את הסיפור, ואני אמשיך אחריו.

[מאחורי הפרגוד ח"ג וכן בתורת חיים]

"וַיְקַרְבוּ יְמֵי יִשְׂרָאֵל לָמוֹת..." (מ"ז, כ"ט)

מובא בזוהר (ח"א צט א.): אשרי מי שבא לעולם העליון ומביא עמו כל ימיו, שעותיו ורגעיו.

וכך פירשו "וְאֶבְרָהִם וְשָׂרָה זְקֵנִים בָּאִים בַּיָּמִים" (י"ח, י"א), שהביאו כל ימיהם איתם ('שפת אמת' חי שרה מהזוהר).

מעשה באברך ששאל את הגר"ח קניבסקי זצ"ל איך הוא מצליח לקבל בשעה אחת אנשים כה רבים.

השיב לו הגר"ח קניבסקי: כמה דקות יש בשעה? - 60. וכמה שניות בדקה? - 60. כמה שניות בשעה? - 3600. יש לך מושג

מה אפשר לעשות ב 3600 שניות?!

[דברי שיח' גליון י', תורת חיים]

יש אומרים, שבשעת התפילה הגיעו אותם חסידים הראשונים למדרגות גבוהות, עלו לעולמות העליונים.

צריכים הם לשהות שעה אחת כדי לרדת חזרה לעולם השפל. אך בקלם היו אומרים, הלא בתפילה באות אל האדם מחשבות זרות, אותן מחשבות הנן אצל כל אחד לפי דרגתו. איש עסקים יחשוב על עסקיו, אדם שמתכוון לנסיעה יחשוב על ענייני הנסיעה וכך כל אדם, חושב בשעת תפילת שמונה עשרה על הדבר שהוא עסוק בו. אדם שעוסק בתורה, גם הוא חושב מחשבות זרות, אבל שונות לחלוטין. באמצע ברכת השנים עולה בדעתו תרוץ לקושיית התוספות שטרדה את מנוחתו ולא נתנה לו מנוח דווקא באמצע ברכת 'רפאנו' נזכר ברעיון נחמד בפרשת השבוע. לשם כך מיועדת השעה שאחרי התפילה. אומרים לו הנח את מחשבותיך בהמתנה. תוכל להמשיך לעיין בהן בשעה שאחר התפילה. יש לך זמן מיוחד לעסוק בכל אותן מחשבות נפלאות שצצו במוחך. זו גם האסטרטגיה (הדרך) להילחם ביצר הרע.

מסופר על רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל, שכאשר היה ילד צעיר, הגיע פעם לחיידר כאשר בצקלונו כיבוד לחבריו. אגב מה היה הכיבוד, חפיסת חלבה, אותה חלק לפרוסות דקות. שאלוהו הילדים, מה יום יומיים, השיב הינוקא, אתמול הצלחתי להתפלל תפילת שמונה עשרה בלי שום כוונות זרות, האין זו סיבה מספקת להביא כיבוד לחיידר?... שאנו שומעים סיפורים כאלה, הספור על הגרש"ז אויערבך, הסיפור על בעל הט"ז, צריכה לאחוז בנו תחושת קטנות, קטנות דקטנות. עד כמה אנחנו רחוקים, מרחק שנות אור, מגדלותם של אותם צדיקים וקדושים.

עתה נעבור לחלק המעשי בתפילה והוא על מה עלינו להתפלל. והתשובה בעצם על כל דבר. כל מה שנצרך לאדם. לדוגמא, לפני כל שיעור או דרשה אני מתפלל שהוא יהיה מוצלח, שתהיה סיעתא דשמיא, שלא תבוא תקלה על ידי, שלא אומר דבר שאינו הגון, שישמחו בי שומעי השיעור. אך לא רק על ענייני קדושה, צריך להתפלל. גם על פרטים קטנים ביותר בחיי היום יום. על כל דבר פעוט אפשר וראוי להתפלל ולהתחנן: פרנסה, בריאות, נחת מהילדים, הצלחה של הילדים בכל תחום, זיווגים ואפילו כשיוצאים לחופשה עם המשפחה להתפלל שהחופשה תהיה טובה ומוצלחת, או לפני שהולכים לרופא להתפלל שהשם יתברך יצליח את דרכו של הרופא לרפא את מי שנצרך ועוד כהנה וכהנה.

מסופר על רבי פנחס מקוריץ, תלמיד הבעל שם טוב. קדוש עליון, גאון מפורסם. אמרו עליו שלמד את ספרו של רבנו בחיי 'חובות הלבבות', יותר מאלף פעמים. תפילותיו היו פרק מיוחד בעבודת ה'. כולו דבקות בהשם יתברך, עד כדי התפשטות הגשמיות. פעם שמע העומד לצדו, שלאחר אמירת 'אלוקי נצור' בקש בתחנונים "שהמשרתת תחזור, שהמשרתת תחזור". מיד לאחר התפילה הלך אותו יהודי אל תלמידיו המופלגים של רבי פנחס הבקיאיים בקבלה ובתורת הסוד, ושאלם לפשר העניין. סברו שבקבלה ישנו מושג של 'משרתים'. חשבו ויגעו את מוחם, עיינו בספרים עבי כרס, אך לא הגיעו לכלל הבנה. משכלו כל הקיצין, לא היתה בררה, ניגשו לרבם ואמרו: רבנו תורה היא וללמוד אנו צריכים. ילמדנו רבנו מה הסוד של "להחזיר את המשרתת". אמר להם, אין כאן כל סוד. לא מדובר במלאכים, לא בגלגלים, לא בשרפים ולא ביחודים. העניין הוא פשוט. הרבנית אינה חשה בטוב, ובדיקו בתזמון לא מוצלח הודיעה המשרתת המסורה שהיא עומדת לעזוב את עבודתה. יש לנו מכך צער גדול. היא כבר עובדת אצלנו שנים בקיאה בכל צרכי הבית, יודעת את סדרי העדיפויות של הרבנית. לכן אני מבקש ומתחנן לפני הקב"ה שיסיענו ויעזרנו שהמשרתת תימלך בדעתה ותחזור.

מכאן נלמד שעל כל דבר, ולו הקטן ביותר, אפשר וצריך להתפלל. קל וחומר על דברים חשובים לחיי האדם.

[מבוסס על פי הספר 'מפיק מרגליות']

"בְּחַרְפֵּי וּבְקִשְׁתֵּי" (מח, כב) – מעלת התפילה

ובתרגום אונקלוס: בצלותי ובבעותי, פירוש: בתפילות ובבקשותיי.

התפילה היא אחת המתנות הנפלאות בהן חנן אותנו בורא עולם. אומרים משמו של הסבא מקלם, אין מי מאיתנו יודע מה תהיה דרגת קרבת אלוקים לה יזכה לאחר מאה ועשרים שנה. ידועה אמרתו של האדמו"ר בעל חדושי הר"ם, הפסוק אומר "וְאֶנְחֵנוּ לֹא נִדְעַ מַה נִּעְבְּד אֶת ה' עַד בְּאֵנוּ שְׁמָה" (שמות י, כו). אומר הרבי: "וְאֶנְחֵנוּ לֹא נִדְעַ מַה נִּעְבְּד אֶת ה' ", אין אנו יכולים לדעת מה דרגתנו, באיזה מקום אנו מצויים בעבודת ה' "עַד בְּאֵנוּ שְׁמָה", עד שנבוא לעולם האמת. רק שם נוכל לדעת לאיזו מדרגה הגענו, האם עשינו את מירב ההשתדלות, האם מצינו את הכוחות לעשות את המוטל עלינו. למרבה הצער רק אז נתן להיווכח לאן יכול האדם להגיע בחיי חיותו. עד כמה לא התאמץ דיין.

אומר הסבא מקלם, אין צורך להמתין לעולם הבא כדי להגיע לקרבת ה'. אדם יכול להגיע לכך בעולם הזה השפל. ולא עוד, אלא שכאן הדבר נתון בידו. ככל שיתאמץ יותר, כך יוכל להגיע לקרבה גבוהה יותר לבורא עולם. וכיצד, על ידי התפילה. אמנם, אנו מביטים ומייחלים לעתיד, רוצים לעשות רצון ה' כדי להגיע למדרגות רוחניות בעולם הנצחי, למדרגת "יושבים ועטרותיהם בראשיהם".

השולחן ערוך כותב שאדם יכול להגיע בתפילה לדרגת רוח הקודש. רבותינו אומרים ש'תפילה' מלשון 'פתילה'. מהי פתילה? לוקחים כמה חוטים, שוזרים אותם יחד, וכך נוצרת פתילה. כך בתפילה, האדם מתחבר לקונו.

כתוב בגמרא, שאם האדם נמצא דרומית לירושלים - יפנה לצפון. אך אין די בכך. שיכוון לבו לירושלים, אלא יכוון שנמצא בבית המקדש. לאחר מכן, כשחש שהוא בבית המקדש, יכוון שנמצא בבית קדשי הקדשים. עתה נראה שהגיע לדרגה הגבוהה ביותר. אבל, גם כשטיפס והגיע לדרגות אלו, ישנה דרגה גבוהה עוד יותר, שירגיש שעומד לפני בורא עולם.

הכוזרי כותב, שאצל החסיד 'הלב של היום' הוא הזמן בו עומד הוא בתפילה לפני בורא עולם.

ישנו ספור מרטיט אודות רבי דוד הלוי, בעל הט"ז (טורי זהב). רבי דוד היה רבה של העיר לבוב שבפולין. נשות העיר הצדקניות שמו לבן לכך שטליתו של הרב בלויה ומרופטת, מצהיבה מיושן, חברו יחדיו וארגו טלית חדשה, מרהיבה ביופיה, ואף בקשו מאחד מצדיקי העיר שיטיל בה ציציות. כשהיתה הטלית מוכנה ניגשה משלחת נכבדה של הנשים אל הרב, והגישה לו את הטלית בדחילו ורחימו.

הרב התרגש מאוד מדאגתן והודה להן בחום. אך המשך ואמר בנימת התנצלות, סלחו נא לי, אל תפגענה, אבל אני חפץ להמשיך להתעטף בטליתי הישנה והדהויה. וכל כך למה, אחרי מאה ועשרים תבוא טליתי ותעיד עלי לפני כסא הכבוד שמיום עמדי על דעתי לא עלו בי מחשבות זרות בעת התפילה!...

מה נאמר ומה נדבר, איפה אנחנו עומדים, האם יכולים אנו להעיד על עצמנו שלא עלו בנו מחשבות זרות בתפילה אחת במשך חיינו? מסופר, פעם בא יהודי לבעל התניא והתלונן בפניו שעולות לו מחשבות זרות בעת התפילה.

אמר הרבי, הלוואי והיו אלו מחשבות זרות, מחשבות אלו אינן זרות לך, הן המחשבות המקוריות שלך...

כמובן שהשאיפה צריכה להיות שהתפילה תהיה נקיה מכל מחשבה חיצונית. תפילה נטו, ללא כל נספחים וספחים.

הגמרא (ברכות לב:) אומרת, שחסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת קודם תפלתם ושעה אחת אחר תפילתם. שואלים, מילא שעה קודם התפילה, ניחא. המתפלל זקוק לכך כדי לכוון לבו. אבל לשם מה שהו שעה אחת התפילה. **השולחן ערוך והטור** כותבים, שזהו כדי שלא יהיה נראה שהתפילה עליו כמשאו.

"מֵאֵל אֲבִיךָ וְיַעֲזְרֶךָ, וְאֵת שְׂדֵי וַיְבָרְכֶךָ..."

(מ"ט, כ"ה) - סיפור

רבי משה גלאנטי, ראש רבני ירושלים לפני כ-350 שנה, היה צדיק וחסיד וגם חכם בשבע חכמות העולם, הלא הן: חוכמת ההיגיון, המספר, המידות, הטבע, התכונה, הניגון וחוכמת האלוקות. לא היה כמוהו בדורו, פרט לשייח' ערבי, שאף הוא התמצא בשבע החכמות. ויתירה מכך - מי שהיה חולה בביתו, בא לשייח' וביקש ממנו להתפלל לרפואתו. השייח' התבודד שעה קלה, ואמר "זה יחיה" או "זה ימות", ותמיד קלע למטרה, כמו, להבדיל בדומה עם רבי חנינא בן דוסא.

כאשר הגיעו הדברים לאוזני רבי משה גלאנטי, תמה: כיצד ייתכן שנגלו לפני הגוי תעלומות ספרי החיים והמתים, ואפילו יהודים משחרים לפתחו?! הלך הרב לבית השייח' לברר את העניין. הלה קיבלו בכבוד גדול, וכאשר התיישבו אמר: שמעתי עליך כי איש חכם אתה, האם יש לך ידיעה בחוכמת ההיגיון? הרב השיב כי ה' חננו מעט באותה חכמה. השייח' החל לחוקרו, וראה כי כל הגיונו הוא כאין וכאפס לעומת היגיון הרב. הוא ביקש ללמוד ממנו עוד ועוד, עד שהיום העריב. למחרת נכסף השייח' לחכמת המספר ושלח את מרכבתו להסיע את הרב.

הם נשאו ונתנו בחכמת המספר, ושוב נוכח השייח' שאין חקר לחכמת הרב. וכך נפגשו מדי יום ויום משה החכים את השייח' בשאר חוכמות העולם.

לבסוף שאל השייח': "האם יש לך ידיעה בחוכמה השביעית, הלא היא חוכמת האלוקות?" - "תהילה לה", בקי אני מעט באותה חכמה", השיב הרב. "למדני נא חכמה זו עד תכליתה!" ביקש השייח'. "חכמה זו עלתה לי ביוקר רב", אמר הרב "ולכן לא אלמדה בחינם". "ידיעה זו חוצצת ביני לבין שלמות ההשגה", אמר השייח', "אמור לי את שכרך, ואוכל לתת לך ממון ככל שתחפץ". "חלילה לי למכור את החוכמה תמורת ממון!" השיב הרב, "מוכן אני ללמדה רק תמורת חוכמה אחרת". "ומה?" תמה השייח'.

"מכיר אתה בחולים אשר התפללת עליהם, אם יחיו ואם לאו. חוכמה זו נעלמת ממני. אם תלמדני אותה, אלמדך את חוכמת האלוקות". "הקשית לשאול", קדרו פני השייח', "לא אוכל לגלותה לשום נברא!" "אם כך", אמר ר' משה גלאנטי, "אף אני לא אוכל לגלות לך את החוכמה השביעית!"

אך השייח' בשלו: "אבותיי השביעוני שלא אגלנה בעד שום הון שבעולם". "אין אתה מוכרה בעד ממון, אלא מחליפה בחוכמה אחרת. אבותיך לא השביעוך על דעת כך", השיבו הרב. לאחר הפצרת הרב, נעתר השייח' ואמר: "שמע בקולי. לך לביתך וקבל על עצמך תענית ליומיים. בארוחה המפסקת לא תאכל בשר ולא תשתה יין. ביומיים הללו תטבול בבוקר ובערב". "אעשה כאשר דיברת", הבטיח הרב. "לך לשלום", אמר השייח', "וביום השלישי אודיעך מהו הסוד הנורא". הלך הרב לביתו, וצם במשך שלושה ימים. בבוקר לאחר התפילה יצא אל השייח'. השייח' חרד לקראתו, ולאחר שווידא שהרב קיים את התנאי ולאחר שטבלו, הגיעו לביתן מלכותי בעל שער כסף מגולף בפיתוחי חותם.

השייח' הוציא מכיסו מפתח כסף ואמר: "היזהר להיכנס לביתי במורא, כמוני". הוא פתח את הדלת, ואז התגלה אולם מפואר ביותר, וממול תלויה פרוכת רקומה באבנים טובות ומרגליות, השייח' נכנס בחרדה והשתחוה שבע

פעמים כנגדה. הרב חרד מאוד, פן יש שם עבודה זרה. השייח' פנה אליו בקול נמוך: "קרב אל ההיכל, הסט את הפרוכת, ותמצא את מבוקשך!"

הרב קרב, הסיט את הפרוכת ולפניו נגלו דלתות זהב משובצות יהלומים. הוא פתח אותן וראה לוח זהב מרהיב ובו מגולפת צורת המנורה ומעליה חרוט: "שְׁוִיֵתִי ה' לְגַדְדִי תְמִיד", כאשר אותיות שם הו"ה גדולות יותר...

השייח' אמר ברעדה: "דע לך, רב היהודים, שאותיות גדולות אלו הן שמו של הבורא הכל יכול, שברא את העולם יש מאין ומקיימו גם עתה". השייח' סבור היה כי היהודים אינם יודעים רז זה... "ועוד דע לך, שכאשר בא אדם ומבקש שאתפלל על חולה, טובל אני ומגיע לכאן ביראה ומתפלל לפני ההיכל. בסיום תפילתי אני מסיט את הפרוכת ופותח את הדלתות. אם אני רואה שאותיות השם מאירות מעל מנורת הזהב, אני יודע שהחולה יתרפא, ואם הן כבויות, מובטחני שימות".

חזר הרב לביתו והתייפח בלב נשבר: "אוי לנו מיום הדין! אם גוי זה, מתוך שידע שזה שמו של ה', עשה לו כבוד כה גדול וירא מפניו, וזכה בשל כך לכבוד ויקר, אנו, בניו של המקום וקוראי שמו, מה היה עלינו לעשות וכמה היה עלינו לחרוד, ובפרט בהזכירנו את שמו הגדול, ולמה היינו זוכים אילו היינו יראים כך מפני קדושת שמו יתברך ומכבדים אותו כראוי!"

רבי משה גלאנטי זצוק"ל נלב"ע ביום כ"א שבט ה'תמ"ט ונטמן סמוך למערת רבנו קלונימוס בדרך לכפר השילוח, זכותו יגן עלינו. [אמונה שלמה]

בתורה בברכה
רזון ברינה

"לְאֲדָם מְעַרְכֵי לֵב וּמָה' מַעֲנֵה לְשׁוֹן" (משלי טז, א)

לעילוי נשמת מו"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף

מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה: יעקב ישראל בן גלית נפתלי בן רוה: אברהם בן שמחה: גורגי בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה: בן ציון קליין שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: רפאל בן תמו אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דוד (רוליה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו שמחה בת סרח: יפה נדרה בת נעמה: רוזה בת שמשון: דליה בת חיים הגר בת אהרן והרטה: כתון בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה רחל בת חנה: חנינה בת כמסיה: ורד בת אידה: חנה בת אביבה ורואבן

להצלחה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה: בנימין בן צילה. **זיווג הטוב:** ג'ימי שמואל בן אסתר: אליעד יעקב בן פאולה: יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה רחלי בת זרבה: עדינה בת שמחה: בתיה בת אסתר: זרבה בת אטו נעמה בת אסתר: תמר בת פאולה: אריק בן חיה: שלי בת חיה

לרפואת:
הרב מאיר רס"ס בן כמסאנה שליט"א אהרן בן רוה: משה בן רוה: מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט עזר בן הגר: גולן בן דינה: אסתר בת שושנה אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קרן בת רבקה אילה אלה בת ציפורה: שושנה בת שדרה רחל בת נארה: רות בת לינה: נורית בת רחל לימור הודיה, ושורנה בנות תרן יפה: תהילה בת סיון

לזרע של קימא:
יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית רחל בת חיה: לאה רחל בת איריס ויקטוריה תקוה בת רינה: עדי בת מזל מאיר יעקב בן רחל: דניאלה בת עופרה אשור בת אורנה: מירי בת סוזן

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - **050-3828752**
או במייל: **Ronbarina@gmail.com**
מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים